

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy,Ph.D. v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupeného JUDr. Václavem Kaskou, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Žižkova tř. 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, **odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 93/2010 - 20, ze dne 24. 2. 2011,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále stěžovatel) domáhá zrušení výše uvedeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20. 9. 2010, č. j. 30695/2009/ODSH/Ol (dále též „rozhodnutí žalovaného"). Krajský soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení, tento nedostatek byl neodstranitelný a nebylo možno proto v řízení pokračovat.

V odůvodnění napadeného usnesení krajský soud konstatoval, že podání žalobce došlé dne 10. 12. 2010 postrádá základní náležitosti podání podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale i základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) – f) s. ř. s., když se žalobce pouze omezil na sdělení, že „podává žalobu na přezkoumání

rozhodnutí o odvolání č. j. 30695/2009/ODSH/Ol“. Uvedené neúplné podání bylo soudu doručeno tři dny před koncem uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Doplnění žaloby došlé krajskému soudu dne 27. 12. 2010 bylo učiněno po zákonné lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 13. 12. 2010, proto soud k tomuto podání nemohl přihlédnout.

Krajský soud ve svém rozhodnutí dále uvedl, že jestliže z obsahu podání žalobce došlého v zákonné lhůtě pro podání žaloby není zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jaké ustanovení obecně závazného právního předpisu mělo být napadeným rozhodnutím žalovaného porušeno, jde o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů. V posuzovaném případě se jedná o neodstranitelný nedostatek, neboť odstraňovat vady žaloby již není možné po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na uplynutí lhůty dne 13. 12. 2010 bylo poučení soudu s výzvou k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. úkonem nadbytečným, neboť soud k dodatečně uplatněným argumentům po datu 13. 10. 2010 již nemohl přihlížet.

Stěžovatel proti usnesení krajského soudu podal včas kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 12. 2010 vloženým do jeho domovní schránky dne 16.12.2010 vyzván k odstranění vad žaloby ve lhůtě deseti dnů od doručení usnesení. Následně mu bylo krajským soudem zasláno „Vyjádření žalovaného Krajského úřadu k obsahu žaloby“ a „Poučení o procesních právech a povinnostech účastníků“ (do domovní schránky vloženo dne 4. 2. 2011). Stěžovatel tak měl za to, že je vše v pořádku a nedostatek v žalobě byl odstraněn správně a včas. Z usnesení o odmítnutí žaloby pak nabyl dojmu, že byl jednáním soudu uveden v omyl.

Dne 19. 4. 2011 bylo krajskému soudu doručeno doplnění kasační stížnosti. Stěžovatel v něm nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se v posuzovaném případě jedná o neodstranitelný nedostatek. Obecné náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 3 s. ř. s. se specifikací pro žalobu dle § 71 písm. a), b), e), a f) s. ř. s. jsou plně odstranitelné v soudcovské lhůtě stanovené za tím účelem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., aniž by na ně bylo možno vztahovat jakékoli omezující dopady z § 71 odst. 2 s. ř. s. V případě náležitosti dle § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. požadavku na označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, pak podle stěžovatele platí, že pokud je v napadeném správním rozhodnutí obsažen pouze jeden výrok, byl věcný rozsah přezkoumání vymezen zcela určitě již samotnou konkretizací napadeného rozhodnutí. Zbývá tedy posoudit, zda zákonný požadavek, aby žaloba obsahovala tzv. žalobní body dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., bylo možno splnit k výzvě soudu i po uplynutí lhůty pro podání žaloby, tj. zda se v daném případě uplatní omezení stanovené v § 71 odst. 2, či nikoli, když v žalobě dosud chyběl jakýkoli žalobní důvod a nejedná se tedy o rozšíření o další žalobní body, jak výslovně požaduje dikce § 71 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel sám uvádí, že uvedená právní otázka sice již byla posuzována Nejvyšším soudem (zřejmě myšleno Nejvyšším správním soudem – pozn. NSS) ve věci vedené pod sp.

zn. 2 Azs 9/2003, a to tak, že zákonné omezení možnosti rozšířit žalobu dopadá i na situaci, kdy v žalobě není uveden žádný žalobní bod. Stěžovatel však upozorňuje i na opačný názor, jenž se v průběhu doby opakovaně uplatnil v judikatuře správních soudů a jenž byl shrnut v odborném článku JUDr. Jana Dvořáka, soudce Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, nazvaném „Některé výkladové problémy týkající se koncentrační zásady a žalobních bodů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví“ a publikovaném v Právních rozhledech č. 12/2003, str. 594 a násl. Stěžovatel zde poukazuje především na autorovu argumentaci ohledně markantních rozdílů v postupu soudu při úvodním zkoumání vad podání dle § 37 odst. 5 s. ř. s. oproti postupu při následném zkoumání podmínek řízení, mezi něž patří i vymezení žalobních bodů dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V obou případech sice může dojít k odmítnutí žaloby, avšak na základě jiných postupů a ustanovení. Podle uvedeného autora je taktéž jediný možný jazykový výklad sousloví obsaženého v § 71 odst. 2 s. ř. s., že pojem rozšíření nutně předpokládá, že již něco existuje. Zdůrazněn byl i ústavní rozměr celé záležitosti, když v případě prvně uvedeného výkladu dochází k ústavnímu deficitu, spočívajícímu v nerovném postavení žalobců, kteří podali stejně vadnou žalobu bez vymezení žalobních bodů, avšak v různé fázi běhu zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, přestože by oba měli požívat stejné výhody soudcovské lhůty dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Stěžovatel s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že doplnil-li stěžovatel žalobní body až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, nelze na postup stěžovatele nahlížet jinak, než že po uplynutí zákonem stanovené lhůty nepřípustně rozšířil žalobní body. Žaloba tak vykazuje vady podání, které bránily meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů.

Krajský soud se podle žalovaného napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele odmítl, přičemž povinnost vyzvat stěžovatele k odstranění nedostatku podmínky řízení neměl, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení (viz ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, jež prošla i testem ústavnosti). Osobní stanovisko autora stěžovatelem citovaného článku není pro posouzení dané věci právně relevantní.

Podle žalovaného na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že krajský soud po obdržení žaloby vydal dne 14. 12. 2010 usnesení č. j. 10 A 93/2010 - 2, ve kterém žalobci uložil odstranění popsaných vad podání, neboť uvedené usnesení bylo vydáno nadbytečně. Jakkoliv by se stěžovatel mohl vydáním nadbytečného usnesení cítit uveden v omyl, nutno uvést, že soud jednal zcela neprodleně, vyzval-li jej k odstranění vad podání, přičemž běh lhůt mohl soud seznat až v okamžiku, kdy mu byl žalovaným správním orgánem spolu s vyjádřením k podané žalobě zaslán kompletní spis, k čemuž došlo až po vydání usnesení č. j. 10 A 93/2010-2 ze dne 14. 12. 2010. Teprve po obdržení správních spisů mohl soud učinit relevantní závěr o běhu lhůt pro podání žaloby a posouzení včasnosti odstranění vad podání a rozšíření žalobních bodů.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu lze zjistit, že dne 10. 12. 2010 bylo krajskému soudu doručeno podání stěžovatele, v němž je jako žalovaný označen Krajský úřad, odbor dopravy a silničního hospodářství, U Zimního stadionu 1952/2. 370 76 České Budějovice, omezené na sdělení „Podávám žalobu na přezkoumání rozhodnutí o odvolání č. j. 30695/2009/ODSH/Ol“. Podání neobsahuje ani datum vydání, ani datum doručení napadeného správního rozhodnutí stěžovateli.

Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 14. 12. 2010, č. j. 10 A 93/2010 -2 uložil, aby označil napadené správní rozhodnutí, uvedl den jeho doručení, uvedl žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést, jaký návrh rozsudku činí, a aby soudu doručil jeden opis napadeného rozhodnutí, a to ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 16. 12. 2010. Stěžovateli byla taktéž zaslána výzva k zaplacení soudního poplatku (č. l. 4 ze dne 14. 12. 2010). Dne 27. 12. 2010 došlo krajskému soudu doplnění žaloby na přezkoumání rozhodnutí žalovaného, k němuž byla přiložena kopie rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. 30695/2009/ODSH/Ol, ze dne 20. 9. 2010. Krajský soud doručil žalobu žalovanému a vyzval ho, aby se k ní vyjádřil, a aby zaslal soudu správní spis. Vyjádření žalovaného došlo krajskému soudu doručeno dne 2. 2. 2011.

Krajský soud následně zaslal stěžovateli vyjádření žalovaného k žalobě (č. l. 15-17) a poučení o procesních právech a povinnostech účastníků (č. l. 18 ze dne 2. 2. 2011), obojí bylo vloženo do domovní schránky stěžovatele dne 4. 2. 2011.

Usnesením ze dne 24. 2. 2011 krajský soud žalobu stěžovatele odmítl z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení, tento nedostatek byl neodstranitelný a nebylo proto možno v řízení pokračovat, neboť z obsahu podání žalobce došlého v zákonné lhůtě pro podání žaloby nebylo zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí a jaké ustanovení obecně závazného právního předpisu mělo být napadeným rozhodnutím žalovaného porušeno.

Se závěry krajského soudu vyjádřenými v napadeném usnesení Nejvyšší správní soud souhlasí.

K otázce náležitostí žaloby ve správním soudnictví a jejich doplňování se správní soudy již vyjadřovaly. Např. v rozsudku č. j. 2 Azs 9/2003-40 ze dne 23. 10. 2003 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„v důsledku přímé dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno,*

z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento princip koncipován.“

Stejný závěr obsahuje např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 3/2004-48 ze dne 27. 2. 2004, totiž, že *„v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003 - 56 dospěl k tomuto závěru: *„Žaloba ve správním soudnictví představuje procesní úkon, jímž se žalobce obrací na soud a žádá jej, aby jeho veřejnému subjektivnímu právu, které bylo ohroženo či porušeno, originálně poskytl spravedlivou ochranu. Jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikráte zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě netoliko pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Na žalobu je přitom nutno pohlížet jak na jeden celek; proto nelze jednotlivé náležitosti posuzovat izolovaně.“* A dále pak: *„Pokud je namístě vady odstraňovat [např. žalobce neuvádí v žalobě žádné konkrétní výtky vůči napadenému rozhodnutí, ale pouze povšechně cituje ustanovení právních předpisů], pak soud musí žalobce vždy k odstranění těchto vad vyzvat, stanovit mu k jejich odstranění přiměřenou lhůtu, a poučit jej jednak o následcích nesplnění této výzvy, a jednak o tom, jak má vadu odstranit. Toto poučení přitom musí být konkrétní [pouhá parafráze vybraných ustanovení soudního řádu správního je tedy nedostačující] a musí být diferencované v závislosti na individuální charakteristice žalobce, vůči němuž směřuje.“*

Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, vyslovil právní názor, dle kterého *„za žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“* Z tohoto právního názoru vycházejí i některá další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, www.nssoud.cz). V tomtéž rozhodnutí Nejvyšší správní soud dále uvedl, že: *„nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a*

podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, což se stalo v souzené věci, je soud povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že podání není ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením vadný návrh."

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v „*důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. (...) Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován*" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, nebo obdobně rozsudek ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 – 48, dostupný na www.nssoud.cz). Ústavní souladnost tohoto přístupu byla potvrzena v usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání všech právních prostředků k ochraně práva. Toto nevyčerpání shledal Ústavní soud v „*nedbání o ochranu vlastních práv*" stěžovatele, jenž proti rozhodnutí správního orgánu brojil pouze podáním neobsahujícím žalobní body obdobně jako v případě nyní posuzovaném.

Otázkou formulace tzv. žalobních bodů a poučovací povinností u odstraňování vad žaloby se zabýval nejnověji rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikovaném pod č. 2162/2011 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož „*je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí*". Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne podle rozšířeného senátu krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti. Rozšířený senát rovněž zdůraznil, že „*lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s.*". Jinými slovy, pokud žalobce neformuluje ani v nejhrubších rysech, s čím v rozhodnutí nesouhlasí, ve lhůtě pro podání žaloby, nevzniká krajskému soudu povinnost vyzývat žalobce k odstranění vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Závěr, že správní žaloba musí obsahovat žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby, potvrdil také Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09,

v němž bylo uvedeno mimo jiné, že „*žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky*“.

Lze tedy shrnout, že žalobce je povinen již v žalobě, nejpozději v běhu žalobní lhůty, vymezit rozsah, v jakém správní rozhodnutí napadá, a alespoň základním způsobem vymezit důvody, v nichž nezákonnost rozhodnutí spatřuje. To znamená vymezit skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné a nicotné. Žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky. V takovém případě může být účinně žalobní bod doplněn (žalobní body doplněny) jen ve lhůtě k podání žaloby.

V daném případě žaloba došlá krajskému soudu dne 10. 12. 2010 neobsahovala obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 3 s. ř. s., ani základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Žaloba neobsahovala žádný žalobní bod a tak vykazovala vady podání, které bránily meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Nebylo z ní ani patrno, kdy napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno stěžovateli.

Přesto krajský soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzval stěžovatele k odstranění vad podání a stanovil mu k jejich odstranění lhůtu 10 dnů ode dne doručení výzvy. Stanovenou lhůtu stěžovatel dodržel. Teprve z následně vyžádaného správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 12. 10. 2010, dvouměsíční lhůta k podání žaloby začala stěžovateli běžet dne 13. 10. 2010 a skončila dnem 13. 12. 2010. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalobu, respektive oznámil soudu, že chce proti rozhodnutí podat žalobu dne 10. 12. 2010, tedy tři dny před skončením zákonné lhůty. Krajský soud pro naprostý nedostatek rozhodných skutečností v uvedeném podání nemohl posoudit včasnost podaného podání, a přestože začal konat bezprostředně po dojití podání krajskému soudu, své usnesení k doplnění podání vydal dne 14. 12. 2010, tedy již po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby a toto své usnesení doručil stěžovateli samozřejmě rovněž až po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby. Za této situace úkony krajského soudu a následné doplnění žaloby stěžovatelem ze dne 27. 12. 2010, již nemohly nikterak ovlivnit to, že lhůta k podání žaloby, respektive lhůta k doplnění žaloby o žalobní bod (žalobní body) dne 13. 12. 2010 uplynula a vady podání se staly neodstranitelnými.

Stěžovatel nezákonnost nyní přezkoumávaného usnesení spatřuje v tom, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že zákonný požadavek, aby žaloba obsahovala tzv. žalobní body, bylo možno splnit k výzvě soudu i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Stěžovatel je názoru, že se v posuzovaném případě neuplatní omezení stanovené v § 71 odst. 2 s. ř. s., protože v žalobě chyběl jakýkoli žalobní důvod a nejedná se tedy o rozšíření o další žalobní body, jak výslovně požaduje dikce § 71 odst. 2 s. ř. s.

Svůj právní názor stěžovatel podpořil odkazem na odborný článek soudce JUDr. Jana Dvořáka publikovaný v Právních rozhledech č. 12/2003 na str. 594 a násl. a také obecným poukazem na opačný názor opakovaně uplatněný v průběhu doby v judikatuře správních soudů. Judikaturu s opačným názorem však stěžovatel ve svém podání nespecifikoval.

Nejvyšší správní soud s ohledem na svou výše citovanou ustálenou rozhodovací praxi uzavírá, že pokud žaloba neobsahovala žádné žalobní body a stěžovatel je doplnil až po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, nelze na jeho postup nahlížet jinak, než že po uplynutí zákonem stanovené lhůty nepřípustně rozšířil žalobní body. Žaloba vykazovala vady podání, které bránily meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů. Publikovaný názor autora stěžovatelem citovaného článku nezměnil pohled rozhodujícího senátu na posuzovanou otázku.

Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit ani postup krajského soudu, který stěžovatele vyzval k odstranění vad žaloby ve lhůtě deseti dnů od doručení výzvy a stěžovateli zaslal také výzvu k zaplacení soudního poplatku, vyjádření žalovaného k žalobě a poučení o procesních právech a povinnostech účastníků.

Nejvyšší správní soud kasační námitku nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu